

standum sit dispositioni eius legis, nec defendum...

Argumen- tum.

Dubium deinde est, si institutor maioratus dispo- nit, ut semper maioratus deueniret ad proximiorē cognatum...

A Tauri. Quoniam ea verba intelligenda sunt iuxta id us regni...

Ad textum in lege si liberus, quamuis aliter Molina respondat, in promptu sane est legitima res- ponsio...

Dubium item est, num si maioratus institutor uocet ad eum cognatos suos, additis his verbis, salua gradus prerogatiua...

Et verum autem, si maioratus institutor dixit, succe- dat filius, qui maior viuis manserit tempore mortis...

Ad argumē- tum.

cū non esse representationis; quia tamē multi contra- rium affirmant...

Molina ubi supra num. 7. propondit ac censet, non sine formidine partis opposita, in maioribus huius Castellae regni...

Ex eo itē, quod institutor maioratus dixerit, succe- dat filius meus maior natus, certe, nisi adint alia, vnde intelligatur...

A gantem quam secundo loco confirmat. Et pro qua citat. l. 2. tit. 1. §. 2. que cum in Castellae regno, & con- sequenter in alijs Castellanis maioribus, dicat succedere primogenitum post mortem patris...

Concinit, quod Contr. aduersus Bart. & quosdā alios definit. c. 1. §. citato. num. 11. Nempē, si institutor maioratus dicit, succedat filius primogenitus...

DISPV T. 630.

In successione in maioribus de bonis co- rone regni Lusitania iuxta legem mentalem, an locum habeat representatio, præ- ferendusque sit nepos patruo, an è con- trario.

SVMMA R I V M.

- 1 In maioribus Lusitania subiectis legi mentali, locū non habet representatio, sed patruus excludit nepo- tem ex primogenito ante defuncto. Nisi aliud ex- pressè concessum sit à Rege in donatione eorum bo- norum.
2 Filia an in eisde maioribus præponi debeat nepoti.
3 In eisdem maioribus nepos maior natus ex filio mi- nori natus, præferatur nepoti minori natus ex filio ma- iori natus.
4 Donatio descendenti possessoris maioratus de bonis co- rone regni legi mentali subiectis, quousque valida, & quædam circa hæc.

5 In eisdem maioribus si filius primogenitus moriatur in bello, relicto filio nepote ultimi possessoris, talis ne nepos preferatur patruo.

6 Quando pater & filius primogenitus eodem bello, aut ex eodem causa perierunt, quis succedat in maiori.

7 Et in dubio, quis prior censetur perisse.

8 Eorundem maioribus licet incapaces sint initiati ordinibus sacris, vel quibus, aut alia de causa exempti a regni iurisdictione, filii tamen eorum legitimi, in successione ante ultimo possessori, preferendi videntur patruo.

Dendum est nunc de successione in maioribus Lusitanis. Et primo in maioribus de bonis coronae regni, deinde in maioribus de bonis patrimonialibus, & tertio in ipso Lusitano regno: duae enim priorae disputationes, aditum faciliorem, ac lucem praebent ad tertiam facilius ac dilucidius expediendam. Quae autem sit lex mentalis, & qui sint maioratus de bonis coronae Lusitani regni iuxta eam legem instituti, disp. 176. explanatum est.

Quod in eiusmodi maioribus de bonis coronae regni locum habeat representatio, sitque proinde praefereendus nepos ultimi possessoris, filius ex primogenito defuncto, patruo, filio secundo genito eundem ultimi possessoris, suaderi potest. Primo, quoniam ante eam legem mentalem, multa de eiusmodi bonis ex corona regni donatis, deferebantur iure hereditario, tanquam bona vi praecedentium donationum effecta patrimonialia donatariorum, successorumque eorumdem donatariorum, ut ex dictis iuris eisdem legis constat: non est ergo verisimile, autorem eius legis, alligando illa vinculo maiora-
Primum a-
gum.

Ratio praecipua nostrae assertionis, quam cum doctoribus citatis asseneramus, & quae consuetudine recepta est in Lusitania, haec est: Quoniam in eiusmodi maioribus non succedunt hereditario iure, sed sanguinis, atque ex pacto & providentia: eaque de causa, stando in iure communi locus non est in eis representationi, qua nepos remotior, in gradu, quam patruus, comparatione ultimi possessoris, praeponeatur patruo illi propinquiori, ut enim ex dictis disp. 626. & ceteris sequentibus, liquet, de iure communi locus non est representationi extra hereditates: sed neque de iure Lusitano, est formaliter, aut virtute, statuta representatio in eiusmodi maioribus, ut in hoc Castellano regno in ipsius maioribus est statuta, quin potius ex Lusitanis ordinationibus aperte colligitur, non esse representationem, sed patrum praeponeendum esse nepoti tanquam proximiorum in gradu ultimo possessori, qui ex ordine iuris succedere illi debet, si neque formaliter, neque virtute, sit locus representationi.

Secundum. Secundum, ut constat ex lege mentali lib. 2. ordinat. tit. 17. §. 1. filio primogenito, viuentis ultimo possessore, debetur maioratus vi legis mentalis, ut illum obtineat post mortem patris, atque adeo dum is filius viuat, habet iam ius ad illud: ius autem illud descendit ex contractu inter vivos, quo ea bona donata sunt antecessori, sibi & descendibus suis, tamen si lex mentalis disposuerit, ut descendat ad filium maiorem natu, & consequenter ad descendentes illius, alligata vinculo maioratus: cum ergo ius ex donatione alicui tertio comparatum, ut scilicet succedat in re donata post tantum tempus, aut post vitam donatarij, si is tertius moriatur ante aduentum eius temporis, transmittat illud ad ipsius haeredes, ut habetur l. quoties. C. de donationib. qua sub modo, dictumque a nobis est disp. 267. consequens est, ut si is primogenitus, relicta sobole, decedat ante patrem possessorem maioratus, transmittat id ius in filium suum primogenitum, nepotem possessoris, atque adeo ut is nepos succedat in maiori, excluso patruo.

A Tertio, quoniam intentum eius legis mentalis, ut constat, ex §. illius. 18. est, quod bonis donata, ex corona regni, citius ad coronam regrediantur, discedente ultimo maioratus possessore sine liberis per masculinam lineam procreatis: id vero facilius obtinebitur, si nepos, ex filio primogenito promortuo, praeponeatur patruo: quippe facilius eueniet, quod is nepos moriatur nullis liberis ex se generatis, quam mori sine liberis patruum, longè maiorem natum tempore mortis ultimi possessoris: ergo ex fine & intentione legis mentalis, nepos praeponeatur patruo.

Quarto, quoniam ipsemet Ioannes primus, autor legis mentalis, in suo testamento statuit ac declarauit, quod si ipso superstitis, filius suus primogenitus Eduardus è vita discederet, succederet in regno nepos ipsius Dominus Alfonso, Eduardi filius, non verò Dominus Petrus, filius secundus genitus ex eodem Ioanne primo: incredibile autem est, statuisse ac declarasse in suo testamento contra suam legem mentalem.

His nihil impediens, dicendum est cum Emanuele Acofta in q. de patruo & nepote, par. 1. à nu. 9. cum Aluar. Valaf. de iure emphyt. quaest. 50. à nu. 13. & cum Gram. decif. 174. in eiusmodi maioribus Lusitanis de bonis regiae coronae, patruum excludere nepotem. Quod intellige nisi ex donatione aliqua principis similibus bonorum, & contrarium constet. Sicut enim priuatus infirmiter maioratus de suis bonis patrimonialibus, potest pro suo arbitratu constituitur alium ordinem succedendi in eo, ab illo quo succederetur, stando in iure communi, aut priuato in eo regno, vel stando consuetudine in parte in eo seruata: ita princeps donare potest de bonis coronae regno maioratus, statuto ordinem succedendi in eo, quem voluerit, ac proinde praepone-
C

ndo in Lusitania nepotem patruo. Quare ante omnia consulenda sunt instituta donationum, & iuxta illa erit iudicandum. Quando autem contrarium non fuerit deprehensum fuisse in eis dispositis, quod dictum est, erit in Lusitania affirmandum, circa eius modi maioratus.

Ratio praecipua nostrae assertionis, quam cum doctoribus citatis asseneramus, & quae consuetudine recepta est in Lusitania, haec est: Quoniam in eiusmodi maioribus non succedunt hereditario iure, sed sanguinis, atque ex pacto & providentia: eaque de causa, stando in iure communi locus non est in eis representationi, qua nepos remotior, in gradu, quam patruus, comparatione ultimi possessoris, praeponeatur patruo illi propinquiori, ut enim ex dictis disp. 626. & ceteris sequentibus, liquet, de iure communi locus non est representationi extra hereditates: sed neque de iure Lusitano, est formaliter, aut virtute, statuta representatio in eiusmodi maioribus, ut in hoc Castellano regno in ipsius maioribus est statuta, quin potius ex Lusitanis ordinationibus aperte colligitur, non esse representationem, sed patrum praeponeendum esse nepoti tanquam proximiorum in gradu ultimo possessori, qui ex ordine iuris succedere illi debet, si neque formaliter, neque virtute, sit locus representationi.

Comprobemus verò haec omnia. Quod in eiusmodi maioribus non succedatur iure hereditario, sed sanguinis iure, atque ex pacto & providentia, satis dilucide est ostensum disp. 626. Concipiunt etiam Lusitanæ ordinationes lib. 4. tit. 35. §. 2. vbi habetur successorem in eiusmodi maioratus, post repudiare hereditatem antecessoris in eo maioratus, & eo obtinere: qui autem hereditario iure succedit in re aliqua, non potest eam obtinere, repudiata hereditate eius, cui in illa succedit. Quod autem de iure communi locus non sit representationi extra hereditates, ex dictis disp. 626. & alijs sequentibus, satis constat.

Tertium.

Quartum.

Quod item, vbi non est representatio, patruus praeponeendus sit nepoti, res est perspicua, atque haec affirmat Bart. & communis doctorum sententia, quam referunt ac sequuntur Acofta vbi supra à numero 13. Aluar. Valaf. q. 50. citata à numero 13. & Gamma decif. 174. à numero 14. & 17. Quod denique de iure Lusitano, nec formaliter, nec virtute, statuta sit representatio in eiusmodi maioribus, sed potius ex Lusitanis ordinationibus aperte colligitur, non esse representationem, patrumque praeponeendum esse nepoti, probatur. Quia in primis non profertur locus, in quo ea representatio statuatur, aut innuatur. Deinde verò, quoniam in ipsamet. L mentali lib. 2. ord. tit. 17. §. 1. de eiusmodi bonis vinculo maioratus, vi eiusdem legis, alligatis, quoad successorem sic dicitur *si quem semper ante inueniente, per morte do possidit dos tunc bonas terras a se filio varam nam a 707. que delle figuar.* Vbi vides vocari ad maioratum, non primogenitum, sed filium ipsius possessoris masculinum maiorem natu, qui tempore mortis ipsius superstitis fuerit, quicunque is fuerit, siue primus, siue secundus, aut tertius genitus, & siue soboles superstitis sit ex anterioribus filiis defunctis, siue non. Filium enim praecipue vocat ipsi iusmet possessoris, & non nepotem, quando per mortem ultimi possessoris filius remanet, quemque filium illius ad eum maioratum vocat, qui inter eos, qui tempore mortis patris fuerint superstitis, maior natu sit: quare qualitates, filij ipsius, & maioris etatis, & q. superstitis sit tempore mortis ipsius, exigunt in succedendo, ut ceteris praeponeatur. Quod si §. 3. ad excludendam feminam à successione in eiusmodi bonis, addit. *Equando per morte do possidit, non si quae tal filio varam. nem neto varà legitimo, filio de filio varam lidimo, e ficar filia, & c.* Vbi quoque quando id, ad excludendam filiam, & sobolem ex filia, addit, dicitur primo loco ponit tal filio, hoc est, maior em etate inter eos, qui tempore mortis possessoris fuerint superstitis, quod esse non potest, nisi nullo prior filio remanente, & secundo loco addit, *nem neto var ap legitimo, filio de filio varam lidimo, procludubio in primo gradu constituit quemcū que filium, & in secundo nepotem: quare patruum nepoti praepo- nit.* Fertur verò, referent Acofta vbi supra num. 12. vers. sexto, & Aluar. Valaf. q. 50. citata in calce. 18. dum hic paragraphus anno 1519. lectus fuisse coram Rege Emanuele, pro quo Regis Sebastiani, & auro Regis nostri Philippi, dixisse, perspicuum omnino illum esse in fauorem patris. Alia verba eiusdem legis expendunt Acofta, & Valaf. in fauorem patris: vbi autem sit nos praedicta expendisse. Idem probatur ex lib. 4. ord. tit. 62. §. e finando se. iuncto. §. penult. eiusdem tituli. In §. enim penult. statuitur, ut in emphyteuti de bonis coronae regni (quae indistincta in maioratus modum transe debent iuxta legem mentalem) quoad successio non feratur, quod de emphyteuti nominationis, atque adeo ex pacto & providentia, in alijs bonis dispositum erat. §. e finando se. citato. Ibi autem statutum fuit, quod si emphyteuta, nemine nominato, ex hac vita discedat, relicto filio, & simul nepote ex filio maiori natu praefuncto, censetur nominatus filius, & non nepos, atque adeo, ut filius succedat in ea emphyteuti, excluso nepote. Vbi vides, praepo-
E

nis, ac modo successio in eo contenta, est standi, ut supra dictum est. Praedictis etiam accedit, rotatas esse sententias in Lusitania in fauorem patris, excludendo nepotem, etiam ab ipsismet Regibus, quas refert Gama decisione citata à nu. 9. ut consuetudo Lusitaniae possit id etiam appellari, ut idem autor affirmat. Non obstat haec sententia, quod in eadem lege saepe dicitur, eadem bona concessa fuisse alicui, & eius successoribus, & heredibus, vel obuenisse iure hereditario, ut constat ex §. 1. eiusdem legis, & ex plerisque alijs, & perspicue ex §. 17. Quoniam tibi est sermo ante legem mentalem: lex autem ipsa mentalis statuit, ut, etiam si in posterum ita concederetur semper essent alligata vinculo maioratus, ut in diti-
B

fa iure sanguinis, atque ex pacto, & providentia eiusdem legis, deferreretur modo haecenus, & disp. 176. relato, & explicato.

Acofta vbi supra num. 18. rectè infert, quod licet patruus esset minor etate, quàm nepos, praefereendus nihilominus esset nepoti in eiusmodi maioratu de bonis coronae regni: & id approbat Aluar. Valaf. q. 50. citata nu. 26. Ratio autem est, quoniam in l. mentali, & 4. lib. ord. §. penult. iuncto. §. e finando se, consentaneè ad ius commune, primo loco vocatur filius ultimi possessoris, tanquam coniunctior ultimo possessori gradu uno, quàm sit nepos, & inter filios vocatur qui maior fuerit superstitis tempore mortis, quicunque is sit: & secundo loco, in defectum filiorum, vocatur nepos: quare, etiam si filius sit minor etate, quàm nepos, antecederet debet nepotem in successione eius maioratus, tanquam coniunctior vno gradu ultimo possessori, neque habente locum in ea successione representatione.

Idem Acofta, nu. 29. & par. 2. num. 24. vers. in maioratu, asseuerat, si filia, ex pacto & coëssione Principis, admittatur ad successorem eiusmodi maioratus de bonis regiae coronae, non excludere nepotem ex filio praefuncto, sed nepotem illi esse praefereendum. Ego dicentem, si à principio concessio eorum bonorum in maioratum, concederetur, ut succederet filia, consulendam esse formam, instrumentive, concessiois. Et quidem, si id concederetur filijs, tam masculinis, quam feminis, & nepotibus, aut eodem deretur filijs, & in eorum defectum filibus, aut certae filiae designatae; tunc certè, cum filiae promiscuè cum filijs vocarentur, aut in defectum filiorum, censebantur vocatae in primo gradu: & cum non sit locus representationi, praefertur nepotibus ex filijs.

Dubium est, si tempore mortis ultimi possessoris, nullus ipsius filius sit superstitis, habeat tamen nepotes ex varijs filijs, & eueniat, ut nepos ex filio minori natu, sit maior etate, quàm nepos ex filio maiori, quis nepos alteri sit praefereendus in successione in maioratu, de quo nobis est sermo: nepos minor etate ex filio prius nato: an potius nepos maior etate ex filio posteriori nato? Quaestio nem hanc excitat Acofta vbi supra num. 30. Et in sententiam, quod nepos maior natu sit praefereendus, citat Baldum. Pro contraria verò citat Yserniam & Tiraquel. tamen utriusque triquantur de eiusmodi Lusitanis maioratibus. Mihi probatur sententia Acoftae ibidem, cum quo consentire videtur Aluar. Valaf. nu. 26. Nempè, in eiusmodi maioratibus in quibus locum non habet representatio, etiam virtute, praeponeendum esse nepotem natu maiorem ex filio posteriori nato, nepoti natu minori ex filio prius nato. Ratio est, quia sunt pares in gradu, & ille superat hunc in qualitate etatis, neque est locus representationi.

In legem mentali §. 15. habetur, si possessor eiusmodi maioratus de bonis coronae regni (siue sit is, cui primo ea bona donata à Rege sunt, siue ad quem tadem deueniunt) voluerit quoddam, aut quaedam, ex eis praedictis donare alicui filio, aut filiae, secundum

do, tertio, aut vltimus genitus, viuentis primogeniti, in cuius præiudicium id cedit, posse id efficere de licentia Regis, etiam si primogenitus non consentiat. & etiam si expressim donatio à Rege fuerit post se ipsi, & tali filio primogenito: modo tamen, quod ita de facultate Regis donauerit, non sit integrum dimidium bonorum de corona regni, que possidet, & modo non diuidat prædium aliquod, sed in eorum illud donet. Atque exprimitur, quod si ea donatio facta ita fuerit filiz in dotem ad nubendum, illaq; sine filio, aut nepote, moriatur, cõtinuò, q; ita fuit et donatum, deuoluitur ad coronam regni: verò reliquerit filium, aut nepotem ex filio, ad eum id deueniat, & postea ad successores illius, iuxta dispositionem legis mentalis. Additur, quando talis maioratus consistit solum in uao, prædio, de illo non posse fieri talem donationem filio, aut filiz, posterus natus sine facultate Regis, & consensu primogeniti eius, qui tunc primo ad eum maioratum vocatur, atque adeo in cuius præiudicium ea donatio cedit.

Circa vltimam partem huius §. quegit Acofta vbi sup. nu. 3. Si pater habens hoc prædium de bonis coronæ regni, illud de facultate Regis donet primo genito, isque primogenitus moriatur viuentis patre, relictoque filio, vtrum, quando mortuus fuerit pater, filius eius secundo genitus, possit extrahere a nepote prædium illud, tanquam ad se attinens per mortem patris. Acofta affirmanter respondet. Dicitur, quoniam legislator ille non vult per donationem Regis autoritate vallatam, præiudicium ei fieri, quem lex mentalis ad eum maioratum vocat: filius autem secundo genitus, mortuo primogenito, vocatur ad eum maioratum per legem metalem, excludo nepote superstitente: quare, si eum, viuentis primogeniti, pater de facultate Regis, & sine consensu talis primogeniti, id prædium donasset filio, aut filiz, vltimus genitus, maneret quidem id prædium apud eum donatarius, interim dum pater viueret, sed, eo mortuo, filius primogenitus obtineret id prædium; ita in re proposita, nepos ex primogenito, retinebit id prædium interim dum auus vixerit, sed, eo defuncto, spectabit ad patruum, filium secundo genitum donatorem.

Ego contrarium arbitror esse omnino verum. Ratio est, quoniam donationes factæ iuxta formam eius paragraphi, validae sunt & irrevocabiles, nihil impediens, quod in præiudicium alterius cedat: id quod Acofta non negat, sed neque negare rectè potest. Cui enim ea bona deriuata sint ex corona regni, modumque intenderit lex mentalis adhibere donationibus antea à Regibus factis, & in futurum faciendis de eis bonis, ita, vt minus in præiudicium regni, & plus in Regis, & subditorum vtilitatem cederet, modi ea lege adhiberi, validi sunt, etiam si in præiudicium redundent eorum, ad quos alioquin res illæ erant deuentura, quia vel non deuenient, vel deuenient minori cum eorum emolumento: neque ad eos modos adhibèdos, necessarius fuit consensus eorum, in quorum præiudicium, modo explicato, cedunt. Atque ita cessant ea, quibus vltimus ex iure communi Acofta suam sententiam confirmat, quæ in materia, ac re longè diuersa, locum habent. Sic, in priori parte eius paragraphi, donatio facta à possessore ex Regis facultate, & sine consensu primogeniti, ad quæ ea bona erant deuentura, valida omnino est, & irrevocabilis: neque postea ea bona reuertuntur ad eum primogenitum, sed ad filium, aut ad nepotem ex filio fratris, aut fororis, cui ea donatio facta est: quod si sine sobole ex linea virili decedat, reuertitur cõtinuò ad coronam regni, vt hæc omnia ex priori parte eiusdem paragraphi liquent. In posteriori verò parte, quoniam ea donatio erat totius maioratus, ita vt nihil remaneret primogenito, aut cuiunque alte

Argumentum.

ri ad equi maioratum vocato immediatè, voluit legislator, vt non aliter donatio esset valida, quàm si simul ad esset facultas Regis, & consensus vocati modo immediatè: non tamen exigit consensum cuiuscunque vltimus vocati, etiam si in ipsius præiudicium cedere possit. Quare, si ea donatio fieret forori, aut filio tertio genito, & consensu primogeniti, valida omnino esset, & omnino irrevocabilis: esto primogenitus moteretur postea ante patrem, & successurus esset filius secundo genitus in eam maioratum, si non esset facta ea donatio: neque is filius secundo genitus, potest tunc post mortem patris reuocare eam donationem. Quia ergo ad donationem eius prædij factis est facultas Regis, & consensus primogeniti, neque necessarius est consensus secundo geniti, esto, deficiente primogenito, filius secundo genitus sit successurus in eo: & primogenitus sicut potest consentire, vt doneatur à patre in vita cuiuscunque alteri fratri suo, aut forori, ita potest consentire, vt sibi doneatur in vita patris, vel simpliciter, vel ad matrimonium contrahendum, vel ex alia causa, vtique eo ipso, quod de facultate Regis, & consensu suo, sibi donatum esse, eo parat dominium illius, accedente traditione, & donatio efficitur irrevocabilis, ac proinde per mortem ipsius, tanquam iam vltimi legitimi possessoris, tranfit ad suum filium, & nõ pernet ad suum fratrem, etiam per mortem patris, ad quem prædium illud iam non spectabat.

Ad maiorem argumenti Acofta, dictum est. Si in ea esset sermo, etiam de donatione de qua in priori parte eius paragraphi est mentio, falsam omnino esse, vt ex ipso meto paragrapho constat, explicatius est. Si verò sit solum sermo de donatione, de qua agit in posteriori paragraphi parte, dicendum est, veram esse, si intelligatur de eo, qui lege mentali vocatur immediatè, quando donatio fit, ac sine ipsius consensu: falsam verò esse, si intelligatur de vltimo tunc vocato, qualis est filius secundo genitus, aut si intelligatur, etiam accedente consensu immediatè tunc vocati. Vnde minor non est ad propositum: nõ filius secundo genitus, non vocabatur immediatè, quando facta fuit donatio: eo ipso quod ritè facta fuit donatio: & eo ipso quod ritè facta fuit donatio primogenito, de consensu ipsius, & facultate Regis, iuxta formam posterioris partis eius paragraphi, factusque proinde est filius primogenitus legitimus possessor ac dominus rei illius, expirante totum ius remotionis, quod, vi legis mentalis, filius secundo genitus competebat, vt explianatum est, ac proinde de iure eo ipso lege illa vocari. Quod ad cõsequens verò attinet, dispar omnino est ratio de donatione, de qua in priori illius parte fit mentio, & de qua mentio est in posteriori. Prior quippe illa donatio esset nulla, propterea quod in ea seruata non esset forma posterioris partis. §. 1. posterior verò est donatio valida, quia in ea seruatur ea forma.

Dubium est, si filius primogenitus possessoris eius modi maioratus de bonis Regis coronæ, moriatur in acie belli, relicto filio, nepote eiusdè possessoris, vtrũ, mortuo postea maioratus possessore, succedat in maioratum filius secundo genitus, an verò nepos filius primo geniti defuncti. Et ratio, quare in hoc euentu nepos videatur præferendus patruo secundo genito, est: Quoniam primogenitus, qui in acie mortuus est, reputatur viuere per gloriam, quoad ea, que cõmodum ipsi, aut ad ipsum attinentibus, afferre possunt, vt constat ex l. bello amiffi. ff. de excusation. tutor. ex §. sed & si in bello, inst. eod. tit. & ex §. femina. inst. de adop. quare tempore mortis possessoris maioratus, reputabitur filius eius, in acie defunctus, adhuc viuere, vt filius ipsius dampnum ex ea morte non reportet, sed perinde succedat in aui maioratum, ac si pater ipsius adhuc viuere, & trãsmitteret ad eum maioratum.

Ad argumẽtum.

ioratum. Acofta vbi supra, num. 34. consentaneè ad alios, quos citat, rectè hoc fundamento affirmat, in eo euentu nepotem præferendum esse patruo, atque ita ad acceptis iudicium fuisse in Lulitania. Nec probo opinionem Game decif. 174. qui, cum num. 10. consentiat ita in Lulitania fuisse iudicatum, ibidem tamen & num. 1. ac 9. contrariam affirmat sententiam cum quodam Gundifaluo Valasco, ductus satis debili ratione. Nempe, quod nepos, interim dum pater viuere, non succedat aui in maioratum, quare, si quando auus moriatur, pater eius nepotis vi uere per gloriam reputatur, nepos non succedat tunc aui in eo maioratum. Ad hanc quippe rationem dicendum est, patrem defunctum in bello, reputari vi uere solum quoad ea, quæ ipsi, & ad eum attinentibus, cõmoda sua: quoad reliqua verò statim veritatis, ac proinde haberi pro defuncto: vnde reputatur in eo euentu viuere ad effectum, vt maioratus per ipsum transeat in suum filium, atque, quæsi viuus, illum obtineat, & excludat suum fratrem secundo genitum: ad effectum verò, vt ratione ipsius contum transeat ad suum filium, statim veritatis, mortuusque reputatur, vt verè mortuus est.

Quando pater possessor maioratus, & filius primogenitus, relicto filio, ruina domus, naufragio, aut alio simili momento perierit, constat, patrem ante filium, vel vnico momento, perisse: tunc, cum breui isto tempore successerit filius patri, tranfmittit maioratum in suum filium, qui excludit patruum. Quod si filius sobolent tunc viderem non reliquerit, maioratus deuolueretur ad coronam regni: eo quod illi non succedat frater filius secundo genitus, sed bona deuoluuntur ad regni coronam. Si autem constaret simul omnino perisse utrumque obijet, vnico factum momento ante patrem, tunc succederet filius secundogenitus, excludo nepote: quia successio esset immediatè patri, & nõ filio primogenito. Denique in dubio, quæ prior obijet, præsumptio est iuris: obijet posterius eum filium primogenitum puberem, atque adeo deuenient ad eum maioratum ex patre. l. qui duos. §. cum in bello, & §. si Lucius. ff. de reb. dub. qua de causa succederet in eo maioratum filius ipsius, excludo patruo, vt cum. alij. Acofta vbi supra, num. 36. ait; tamen res hæc non caret dubio. Imò verius videatur, non esse tunc locum tali præsumptioni, sed succedere filio secundogenitum, excludo nepote, vt in simili re disputatione sequenti dicitur. Acofta ibidem rectè subiungit, cum præsumptio illa fit ex pietate, benignaque iuris interpretatione, in fauorem filij puberis, & eorum, qui ad illum attinent, vtique in euentu, quod filius ille pubes sobolentem virilem non haberet, atque adeo quod si is mortuus esset posterius, maioratus deuolueretur ad regni coronam iuxta legem mentalem, tunc id non esse præsumendum, sed potius perisse simul, vt bona, ex acquiret & pietate, deueniret ad filium secundogenitum, aut ad alium masculum ex linea virili, successorem vltimo possessoris, & non deuolueretur ad regni coronam: præsertim cum dura sit ea deuolutio ad coronam regni, lexque ipsa mentalis, quæ id statuit, dura etiam sit.

Legem mentalem, §. statuitur, si is, qui alioquin immediatè ad eummodi maioratum vocabatur, sit omnino exemptus à regia iurisdictione, quia iniuriis sacris ordinibus, aut beneficiis, vel religiosis, hunc non posse succedere in maioratum, sed deuolui ad fratrem proximiorum: quod si nullus alius sit, quæ iuxta legem mentalem succedere in eo maioratum possit, nec per mortem vltimi possessoris, deuoluitur ad regni coronam. Dubium verò est, num, si is, qui ita immediatè vocabatur, filium legitimum habet, ordines sacros fatus sit, aut si ingrediatur religionem, vel optineat Ecclesiasticum beneficium, mortuo potest.

Ita vltimo maioratus, possessore, succedat ipse filius huius, an nõ, sed ipsum excludat patruus, frater eius, qui, si esset de iurisdictione seculari, successurus in eo maioratus erat. Et quæuis, si ad sola verba legis attendas, patruus in eo euentu preponendus nepoti videatur, rectè per E. pichieii, legum interpretem, in euentibus, qui si, quæ lex continebat, legislatori occurrissent, eos excepisset, potius dicendum videretur, in eo euentu exceptionem illà à regia iurisdictione, impedimento quidè illi esse, ne ipse eum maioratum obtineat: nõ verò, vt id impedimento sit, quod loco ipsius, transeat ad suum filium, minime eo impedimento affectum, qui patruo merito præponatur. Et quæ euentus hic accideret, cõsulendus esset princeps, vt ea legem in eo euentu interpretaretur. Ita Acofta vbi supra, nu. 33. Qui, iuxta additionem in margine ad gloriam §. sed si in bello, verb. per gloriam, nisi, de excusation. rectè subiungit, cum eõi sententia, quam ea additio affirmat, si is primogenitus per religionem ingreßus incapax esset effectus successione in eo maioratum, reputari, ac si esset mortuus in bello, & viuere per gloriam sine eo impedimento, vel ac si eo impedimento non esset affectus, idque ad effectum, vt maioratus transeat in filium suum, ne deueniret ad fratrem suum minore natum, patruum filij sui.

Superest tñ leuamus ad argumenta initio disputationis proposita. Ad primam ergo dicendum est, quæuis multa ex eiusmodi bonis (tanquam vi donationis regia, formæque, qua donata erant, effecta patri-monia, & libera donatariorum, eorumque, qui in illis successerant iure defertentur hereditario ante legem mentalem, & cetera libera bona eorum, qui illa possidebant, vt ex de curia eiusdè legis metalem constat, eo tñ ipso, quod lege mentali alligata sunt vinculo maioratus, ac proinde quod est factum, vt deinceps in re sanguinis in eis succederetur, præsertim forma ea lege præscripta, per seque sublatæ esse representationem in successione in eis bonis. Ad id verò, quod dicitur de deuolutione regni Lulitani à regno Castellæ, dicendum est, quæuis vim aliquam habeat quoad successione in ipsa corona regni, vt dispo. 63. dicitur, deuotum tñ esse, tanquam distinctam re publicam, que iure eõi, & ius particularibus legibus in progressu ipsius, satis, magisque, accidentibus ad ius eõi, quæ ad priuatum nus Castellæ gubernata fuit, vt ex ordinationibus Lulitanis liquet: quæ de causa maioratus in Lulitania, tñ de bonis coronæ regni, quæ de bonis patrimonialibus, semper iudicati iure instituti iuxta eõi ius, quæ institutor aliud nõ expresse fuit, & nõ iuxta Castellæ ius, & cõducuntur. Vnde in Lulitania semper ad iudicandum de eiusmodi maioratibus, habitus fuit reuertus ad ius eõi, & nõ ad ius & consuetudinem circa maioratus regni Castellæ, vt ex sententijs circa maioratus in Lulitania laijs, atque scripturis Lulitanis, satis h. iure. Cõsonat verò lex ipsa mentalis, quæ accomodat ad ius eõi, quoad modum successione, & non accomodat ad ius & consuetudinem Castellæ, quæ, stando in iure eõi, est iuridico doctores, quæ ad maioratum vocabatur primogenitus, sub nomine primogenitorum, nunc, saltè virtute, primogenitus ex primogenito defuncto representet patrem, & excludat patruum, lata est lex mentalis, vocatio ad eummodi maioratum, filium maiorem natum vltimi possessoris, qui fuerit reperitus tempore mortis ipsius, & secundo loco, in defectum omnium filiorum, nepotem, vt explicatum est: in qua forma communiis doctorum sententia affirmat, non habere locum representationem, stando in iure communi.

Ad maiorem secundum argumentum, dicendum est, eum maioratum debere primogenito, primogenitumque habere ius ad illum, si ingrediatur religionem, vel optineat Ecclesiasticum beneficium, mortuo potest.

Argumentum.

Ad primam argum.

Argumentum.

Ad secundam.

re,transiisse gradum ad descendentem sibi proximo in maioratibus, hoc est, ad filium secundum genitum excluso nepote remotiori in gradu tali ultimo possessori. Vt autem quid de hac re dicendum sit, intelligatur, observandum est. In eventibus, in quibus non expressit, vnum ex ita perentibus praesumitur obiisse ante alium, censendum esse, vtrumque è vita discessisse simul. Ita probant l. qui duos, in princip. & s. si maritus. l. quod de pariter, & dua leges sequentes. ff. de reb. dub. & consentire videtur. l. ex facto. s. si quis autem. ff. ad T. rebell. Quod vero ad rem praesentem attinet, lex, qui duos. s. cu in bello, & s. si Lucius. ff. de rebus dub. ad effectum explicandi ac definiendi, quis heres existat defuncto, statuunt. Si pater, & filius pubes, moriantur in bello, ruina, naufragio, aut alio simili modo, neque costet, quis ante quem, obierit, praesumitur patrem obiisse ante filium, atque adeo filium heredem illo breui tempore extitisse patri, filioque succedere matrem. Si vero pater, & filius impubes, illo modo moriantur, neque constet, quis ante quem, praesumitur, filium obiisse ante patrem, ac proinde ad heredes patris deveniunt hereditatem, quam si filius ex patre erat habiturus, si supervivisset patri. Atque ibi est sermo non solum quoad id, quod tali filio obtinere debebat ex dispositione legis, sed etiam quoad id, quod obtineret si debeat ex dispositione hominis, quicquid Acofta, vt supra num. 26. in contrarium dicit; vt si pater cum instituit heredem solum, atque eum instituat ultra suam legitimam, vt constat ex s. si Lucius citato. Idem statuitur de matre, quod scilicet, si naufragio, pereat cum filio pubere, neque constet, quis ante quem obierit, censetur perijisse prius matrem. Si vero naufragio pereat simul cum filio impubere, praesumitur perijisse filium ante matrem, vt habetur l. cum impubere. & l. si mulier. ff. de reb. dub. His ita positis ac explanatis, Acofta ubi sup. num. 25. & 26. ait, in maioratibus, de quibus loquimur, esse dicendum, si filius primogenitus, relicto filio, pereat, eum patre maioratus possessore, nec costet quis ante quem perierit, praesumitur vtrumque perijisse simul, ac proinde maioratum de iure ad filium secundum genitum, excluso nepote, filio talis primogeniti, simul cum patre maioratus possessore defuncti. Ratione reddit, quoniam, quod filius pubes praesumatur morti post matrem, est ad effectum, vt obtineat hereditatem ad se attinentem, illi debita ex dispositione legis. (Adde etiam, vel vt simul eam obtineat, vna cum portione, quam pater in super illi voluerit relinquere ex testamento, titulo heredis, neque enim, aequitas postulabat, vt ad vnam partem hereditatis praesumeretur mortuus post patrem, & ad aliam non) maioratus autem non erat debitus primogenito illi ex dispositione legis, sed mere ex hominis dispositione illi erat obtenturus, si moreretur post patrem, ad quem effectum non praesumitur in similibus eventibus perijisse post patrem. Atque hac ratione, quando aliquis grauat sine liberis decederet, vt exspiraret fideicommissum, nec trasset ad illum alium, propterea quod conditio non sit impleta, sed haeres ita grauat censetur discedere super sita filio, non satis est, quod tempore mortis haberit filium, si filius eodem naufragio, ruina, aut simili infortunio, cum ipso perijisset, nec constat obiisse post patrem: quoniam, siue is filius pubes esset, siue impubes, praesumeretur non obiisse post patrem: ac proinde patrem discessisse sine filijs, pertinereque fideicommissum ad illum alium, cui erat relicta sub conditione, si haeres grauatus sine filijs discederet, vt satis aperte videtur docere. l. ex facto. s. si quis autem, citato. Tametsi Accursius ibi verb. filium, cum intelligat de filio impubere, quasi si filius pubes eodem infortunio

acum patre pereat, censetur obiisse post patrem. Ceterum s. ille, si recte expendatur, de filio vniuersim loquitur. Neque contrarium est dicendum, quando maioratus fuit institutus ab aliquo ascendente, vel fideicommissum fuit relicta sub ea conditione ab aliquo ascendente, vt praesumendum tunc sit, filium puberem obiisse post patrem, argumeto legis, cum autem. ff. de rebus dubijs. l. cu acutissimi. C. de fideicommissis. l. & generaliter. s. vt. C. de insti. & substit. vt Socius, ad Acofta relatus, voluit. Quoniam iura illa solum inducunt tacitam conditionem, si haeres grauatus sine liberis decederet, quando sine vlla conditione ascendens grauat suum descendentem restituere aliquid alteri: in re autem proposta, etiam quando apposita fuit expressa ea conditio: filius pubes non praesumitur mortuus ante patrem, ex s. si quis citato: eo quod non ad effectum, vt is filius aliquid obtineat ex dispositione legis in bonis patris ipsi debuit, sed ad obtinendum aliquid ex mera dispositione hominum. Idem vero longe magis est dicendum, quando ea conditio est solum tacita: quare iura illa non sunt ad propositum. Ex haecenus dictis facile intelligitur, idem dicendum in Lusitania esse, de maioratibus de bonis corone regni institutis: neque enira sunt debita primogenitis, vt praesens legis mentalis: neque vt haereditas, & tanquam bona patris: sed instituta sunt ex principis donatione, vt deueniant ad filium maiorem, qui per mortem patris fuerit reperitus, idque ex pacto & prouidentia principis.

Hactenus tota hac disputatione rem hanc examinamus ac definimus, stando in iure communi, & Lusitano. Quia tamen ante omnia est standum voluntati institutoris maioratus, si aliud ipse voluerit, ac expresse statuerit, modo disp. 62. explanato, vt ex ipsemet legibus Sebastiani 1. 2. & 13. tit. 1. par. 6. legum extrauagantium, & ex dictis disputatione citata perspicue constat, semper ante omnia ad iudicandum, quis in vnoquoque eiusmodi maioratum succedat, consulendum est instrumentum institutionis illius, eaque, qua in eo fuerit sufficienter expressa, erit standum; quando autem aliud non fuerit sufficienter expressum, standum erit haecenus a nobis ex iure communi, & Lusitano, explanatis.

Acofta ubi supra a num. 1. hanc refert institutionem eiusdem capella, seu maioratus, iuxta ordinationum lib. 2. tit. 3. s. antepenult. *En leix por admistrador da dita capella a Gonçalo meu filho, e per sua morte, quero que venha a d. seu filho mayor, que elle reuerendo de legitimo matrimonio viado. E que da hitem di ante p. sempre, ande per o dito modo em os que delle descendere.* Cum autem Gundisaluus maioratum huic obtinisset, per mortem institutoris, solaque filias habuisset, ante Gundisaluum mortua fuit filia primogenita, relicta quadam filia, nepote Gundisaluus. Mortuo vero Gundisaluus, is esse cepit inter nepem, qua contendebat ad se pertinere, & filiam secundum genitum. Atque Acofta, se contulisse pro filia secundum genitum, qua & maioratum obtinuit per transactionem, modico dato nepi ex filia primogenita: loquamur, ea de re attestat Acofta disputationem.

Quamuis autem id iuxta haecenus dicta dicendum esset, ea forma non attendita, atque in dubio, si ex forma perspicue non intelligatur contrarium; neque omnino repugnare intendam hac in re Acofta; certe potius inclinarem in fauorem nepis, attendita ea forma. Finge enim, institutorem habere alium filium, aut filios, preter Gundisaluum (vt forte plures habeat), & Gundisaluum morti ante institutorem, certe ex forma illa filius Gundisaluus defuncti, & nepos institutoris, succedit in maioratu excluso patruo, filio eiusdem institutoris: expressa enim forma

forma illa, post Gundisaluum, vocat filium, aut filijs, maiorem Gundisaluus, & excludit patruum, cum ergo ipsa forma subiungat. *E assi da hitem diante p. sempre ande per a dito modo em os que delle descendere; certe elegit heredem descendentem primogenitorum, seu maioratum natum, exclatis alijs descendentibus, ta ipsiusmet institutoris, quam cuiuscunque alterius ultimi possessoris: sicut in institutoris a principio praepo fuit filium, aut filiam, Gundisaluus, ceteris fratribus eiusdem Gundisaluus, filijs eiusdem institutoris maioratus: quo fit, vt nepis Gundisaluus ex filia primogenita, iuxta eam formam institutionis, praeponi debeat filiae posterius natae eiusdem Gundisaluus, atque amice comparatione eius nepis.*

Gama decif. 1. t. & decif. 37. controuersum fuisse ait, vtrum, nihil impediendo, 1. 2. Sebastiani, supra relata, qua in successione maioratus praesertit masculinum minore natum, scilicet maiori natum eiusdem gradus, quando institutor aliud non expressit ac disposuit, sit nihilominus femina maior natum praesertenda masculo minori natum, quando maioratus institutor in hunc modum disposuit, *E per falecimientto da quelle que assi ouner ficara a o seu filho mayor, e a si sera p. sempre a tu sempre a o mayor e mais che gado: quasi his verbis sufficienter maioratus institutor expressit, intendere, vt maior in eodem gradu, siue is femina esset, siue masculus, praesertetur ceteris. Gama propendit, tunc feminam maiorem natum esse praesertendam masculo, quasi id sufficienter verbis illis expresserit, qui maioratum instituit. Refert tamen vtrobiusque sententiam latam fuisse pro masculo. Ac sane merito lata iure: nam sensus illorum verborum est: *ad seu filho maior, ou (in defectu scilicet filiorum) filia mayor.* Et satis est esse dubium, an maioratus institutor intendit praesertere filiam maiorem natum, filio minori natum, vt pro filio, iuxta legem Sebastiani, sit ferenda sententia.*

DISPV T. 632.

Vtrum in successione in ipsam Regni Lusitani corona locus sit representationi, ac proinde nepos ex primogenito praede defuncto, praesertitur debeat patruo.

S V M M A R I V M.

1. *Controuersia explicatur, quae esse potuit, & non fuit, circa successione in regno Lusitano Ioanni tertio in linea descendenti.*
2. *Controuersia proponitur, quae ipse fuit in successione in eodem regno Henrico in linea collateralis. Puneturque status vt controuersia, dilucide proponitur ac explanatur.*
3. *Qua mouere poterant, in successione in regno Lusitano locum non esse representationis.*
4. *Quibus aliquid ducuntur, in successione in regno Lusitano locum esse representationis, qua de iure communi est in huiusmodi.*
5. *Repelluntur copiose, multaque adducuntur, quibus ostenditur, Philippum secundum Hispaniarum Regem legitimum fuisse successorem Henrico in regno Lusitano.*
6. *Dubium proponitur. Atque stando in solo iure communi, ac Lusitano, ostenditur, etiam in linea descendenti, in successione in regno ipso Lusitano, patrum praepositionem fuisse nepoti.*
7. *Regni Lusitani origo, in successioneque in illo, vnde nepos, & in defectum nepotis nepis, & in defectu vtriusque, pronepos, aut proneps, praesertitur in linea descendenti patruo, aut patruo magno debeant.*

Tom. III.

In successione in corona regni Lusitani, nulla est representatio in linea collateralis, ostenditur; Philippum secundum Hispaniarum Regem legitimum fuisse successorem Henrico in regno, & nulla ratione Dominam Catharinam.

Quaestio haec locum habere potuit in Lusitania per mortem Ioannis tertij, si euenisset, vt ex multis filijs, quos genuit, Iulianus perites aliquis esset tempore mortis ipsius. Cum enim princeps Ioannes eius filius, qui vxorem duxerat Dominam Ioannam Caroli quinti filiam, è vita discesserit ante patrem, manente Dominam Ioannam praegnantem, ex qua natus est posthumus Sebastianus; sane, si superites esset aliquis filiorum Ioannis tertij, quando ipse obiit: haberet hanc quaestio locum, num scilicet nepos Sebastianus, natus ex filio maiori natum, succederet in regno, excluso patruo: an è cetera patruus succederet excluso nepote. Quia tamen filij omnes Ioannis tertij de medio erant sublati, locum tunc non habuit haec quaestio, sed absque vlla controuersia successit Rex Sebastianus.

Per mortem vero Regis Sebastiani, aut potius Regis Henrici, oriri cepit quaestio, sed in alio representationis gradu. Cum enim tempore mortis Regis Sebastiani, nulla superites esset proles ex ipsius anno Ioanne tertio, eo quod princeps Hispaniarum, Carolus, primogenitus Philippi regis nostri Catholici, & Mariae primae ipsius vxoris, Ioannis tertij filij, iam antea fuerat defunctus: recurrendum fuit ad prolem ex Rege Emmanuele, proauo Sebastiani, & patre Ioannis tertij. Et quia ex filijs Regis Emmanuelis, solus erat superites Henricus Cardinalis, vltimo loco ex Emmanuele genitus, tanquam proximior in gradu Regi Sebastiano, eidem absque controuersia in regno successit. Per mortem vero Henrici, controuersia esse coepit inter reliquos de stirpe Regis Emmanuelis, quis eorum succedere deberet Henrico in regno. Solum vt referat, ex stirpe regis Emmanuelis eos, inter quos aliquo modo esse poterat cotatio. Quod ad filios regis Emmanuelis attinet. Post Ioannem tertium primogenitum natus fuit Ludouicus, qui vxorem non duxit: reliquit tamen Dominum Antonium filium illegitimum. Cum autem illegitimi in regno non succedant, praesertim existente sobole legitima; sane non est cur vlla possit oriri contentio, aut difficultas, nisi iure sanguinis, aut hereditario, succedere deberet in eo regno. Post Ludouicum natus fuit Eduardus. Hic vxorem duxit Dominam Elisabetham filiam Ducis Brigantini: ex qua reliquit Eduardum, qui sine sobole mortuus est ante Regem Sebastianum. Reliqui praeterea duas filias: Maior earum natus, vxor fuit Ducis Parmensis: mortua autem est ante Regem Sebastianum, relicto filio, qui nunc dux est Parmensis. Hic eo solo potuit titulo contendere de regno, quod representaret matrem maiorem natum, quam Dominam Catharinam, filiam minore natum eiusdem Eduardi, & quod representaret auum: qui si superites fuisset, proculdubio successisset in regno, tanquam filius Regis Emmanuelis maior natum reliquis post Ludouicum. Quia tamen in linea collateralis ad succedendum patruo, neque de iure communi, neque de iure Lusitano, locus est representationis ultra filios fratrum, vt disputato. 626. & alibi, dictum est; non est, quod Dux Parmensis, nepos Eduardi, fratris Henrici, contendere de regno titulo representationis, neque alio aliquo: quandoquidem remotior erat in gradu Henrico Regi, quam Rex Philippus, & quam Dominam Catharinam. Quod attinet ad Dominam Catharinam, filiam secundam Eduardi, vxorem Ioannis Ducis Brigantini, eo titulo contendit ad se pertinere regnum.

gnum, quod representaret suum patrem, qui, veditum est, ceteris erat preferendus, vt Henrico in regno succederet. Deniq, quod attinet ad filias Regis Emmanuelis, solum est, quod loquamur de Domina Elisabetha, Imperatrice, Caroli quinti vxore: & filia maiori natu Emmanuelis, quam iuterit alia, quæ nupsit Duci Sabauria: cum enim soboles ex hac alia relicta, minor natu sit, quam Rex Philippus, Imperatricis filius, & sit soboles ex filia Emmanuelis iunior, non est quod de regno contendat, collata cum Rege nostro Philippo. Solum ergo superest controuerfia, inter Regem nostrum Philippum masculum maioræque natu inter superflites nepotes regis Emmanuelis, consobrinofque regis Henrici, & Dominam Catharinam, sceminam, ac minorem natu, nisi ipsa iure representationis, præferenda esset Regi Philippo masculo, ac maiori natu: an verò locus non sit representationi, Rexque Philippus, quia maior natu, parque in gradu, & quia masculus, etiam si minor esset natu, sit illi præferendus, iuxta legem Sebastiani. 12. tit. 1. par. 6. legum extrauag.

Emmanuel Acofta hanc questionem examinans, exemplo proposito, non in hac posteriori controuerfia, in qua sermo est de successione in linea collateralis, sed in priori, in qua sermo est de successione in linea recta, in quaestione de patre & nepote patris. in prin. penè inextricabilem hanc controuerfiam appellat. Atque, quod nepoti patruus esset præferendus in linea descendenti, & patruus, vel amita, consobrinus in linea collateralis, & deficientibus patruus, consobrinus masculus sit præferendus sceminæ consobrina, etiam maiori natu, nedum consobrinus maior natu, consobrina minor natu, quæ sit Rex noster Philippus, comparatione Domine Catharinæ persuadere aperte videntur, quæ duabus disputationibus præcedentibus dicta sunt. In quibus hæc omnia cum Emmanuele Acofta, Aluaro Valaf. Gama, & communi Lusitanorum sententia, ac praxi, ita definitiuum in Lusitania, ta quoad maioratus de bonis regni coronæ, in quibus lege mentis aperte id fiatancum est in linea descendenti (nam in collateralis non conceditur successio in eis bonis, eo in regno, sed continuo deouluuntur ad coronam regni, vt disputat 63. ex lege mentali ostensum est) quam in maioratibus de bonis patrimonialibus: eo quod neque de iure communi, neque de iure Lusitano, locus sit representationi in maioratibus in dictis euentibus: quod definitum ita videatur lege mentali, & 4. lib. ord. tit. 62. *finando si*; neque videatur esse maior ratio in ipsa corona regni: quam, tanquam primum & supremum maioratum, imitari, quoad successione modum, solent ceteri maioratus in vnoquoque regno, vt disputa. 76. & alias sæpe in præcedentibus, dictum est, ad eò vt à regno ad ceteros regni maioratus, & à ceteris maioratibus ad regnum, valeat argumentum, quando aperte nõ comperitur contrarium dispositum circa regnum, & ceteros maioratus, vt in Lusitania contrarium dispositum non deprehenditur.

Acofta, & cum eo Aluar. Valaf. licet in prædictis omnibus nobiscum conueniant, quoad maioratus Lusitanos, tam de bonis coronæ regni, quam de bonis patrimonialibus, vt duabus disputationibus præcedentibus constat, in regno tamen Lusitano, & in quocunque alio, in quo particulariter aliud circa successione in illo fancum non sit, censent locum esse illi præcisè representationi, que de iure communi locum habet in hereditatibus, ac proinde in successione in regno nepotem patruo esse præferendū. Ita affirmant Acofta vbi supra. num. 2. & Aluar. Valaf. de iure emphy. q. 50. numero 2. & 10. & disputa. 626. relatum est. Idem dicent in linea collateralis de consobrinis filio fratris senioris prædefuncti, comparatione

tionem patri iunioris; & de consobrinis filio fratris prædefuncti, comparatione amita, esto illa maior esset natu fratre suo prædefuncto præferent post legem 12. citatam Sebastiani, quæ in maioratibus præferat masculum iuniorem, sceminæ seniori eiusdem gradus: id quod plus habet locum in regno, quam in ceteris maioratibus; consuetudineque esse receptum, etiam in regno Lusitano, in quo semper filius natu minor, prælatu filie seniori: eo quod masculus aptior regni gubernaculo fit, quam sceminæ. Ducuntur hi autores hoc loco argumento, Quod alij maioratus hereditates non sint, neque in eis iure hereditario, sed sanguinis, ex pactoque & prouidentia succedatur, eaque de causa, stando in iure communi, & Lusitano, locus in eis non sit representationi: regnū verò hereditas sit, iureque hereditario in eo succedatur: quod dicitur expressum esse. licet de voto, doctoresque omnes ibi id obseruare: eaque de causa affirmant, in successione in regno eam representationem esse admittendam, que in hereditatibus.

Nos disputa. 63. luce clarius ostendimus nihil tale colligi. ea. licet de voto, sed potius contrarium, in regni iure sanguinis, ex pactoque ac prouidentia reipublicæ, quo regnum, modisque succedendi in illo instituta sunt, succedi in illo: sicut in alijs maioratibus iure sanguinis, ex pactoque & prouidentia eorum, qui illos instituerunt, succedatur: quare corruunt fundamentum ac doctrina eorum doctorum: stando que in iure communi & in solis ordinationibus ac legibus scriptis Lusitanis, locus non est representationi: dicendumque potius esset in linea recta, patruum præponendum esse nepoti: & in transfertali, proculdubio est dicendum patruum tanquam proximiorum in gradu, excludere consobrinum, filium fratris senioris prædefuncti, & amitam, propter eandem rationem, illam etiam excludere: consobrinum item masculum præferent maioræ natu, excludere consobrinam sceminam & quemcumque aliam consobrinam maioræ natu; eaque de causa regnum Lusitanum, per mortem Henrici patris Regis nostri Philippi, & Domine Catharinæ, attinuisse ad Regem Philippum, & non ad Dominam Catharinam.

Adde, esto admitteremus, regnum esse hereditatem, iureque hereditario deferri, non continuo inde sequi, stando in iure communi, & Lusitano, in successione in illo, nepotem esse patruo anteposendum, aut in collateralis linea, consobrinum ex fratre seniori prædefuncto, præponendum esse patruo, & multo minus consobrinam iuniorem ex fratre masculino, etiam seniori, præponendam esse consobrinæ seniori, etiam ex sorore prædefunctæ. Ratio autem est, quoniam de iure ciuili, antequam representatio eliet introducta, soli proximiores in gradu succedebant defuncto, atque ad eò in linea descendenti, filius excluderat nepotes ex alijs filijs defunctis: & in linea collateralis, patruus excluderat consobrinos. Postea verò ex quadam humanitate, & æquitate fuit introductum, non quidem, vt nepotes ex filijs defunctis, præferrentur patruis, sed vt succederent cum illis, non equaliter, seu per capita, sed per stirpem, quasi representando accipiendum personam patris, ad accipiendam præcisè portionem, quam pater ipsorum, si esset superflites erat accepturus, diuidendam per capita inter ipsos, siue multi essent, siue pauci. Vnde nunquam intentum iuris fuit, proponere illos patruis, proximioribus simpliciter ei in gradu, cui erat succedendum, vt si aliquis, quod indiuiduum ad vnum tantum descendendum, eiq, proximo in gradu, & maiorem natu, esset deriuandum, vt sunt regna, & ceteri maioratus, in eo præferretur nepos ex primogenito defuncto patruo proximiori in gradu, sed solum, vt non essent omnino

no exclusi à portione hereditaria, quam, cum reliquis filijs, obtenturus erat pater eorum, vt inuenti iura, que representationem in linea descendenti stauerunt, erit perspicuum, & affirmant inter alios Gama decis. 174. nu. 5. Baldus & alij, quos Acofta vbi supra, nu. 48. referre: quod intelligunt, vt Acofta referet, eosque intelligit, etiam si iure hereditario defecerat, tanquam indiuidua hereditas, quæ ad vnum tantum est deuoluta. Vnde ordinationes Lusitanæ lib. 4. tit. 63. *finando si*. licet admittant Lusitanæ nepotes ex primogenito prædefuncto ad hereditatem aut, vna cum patruis, filijs eiusdem aut idque per stirpem, representando personam illius; si tamen sit aliqua emphyteusis nominationis in bonis aut, quæ ad vnum tantum indiuidua sit deuoluta, in illa filium maiorem natu eiusdem aut, qui tempore mortis aut fuerit reperitus superflites, præferunt nepoti ex primogenito, vt sæpe dictum est, idque consentaneè ad ius commune; quod nepos, esto sit filius filij primogeniti, præferendus non sit patruo, sed è contrario, patruus sit illi anteposendus, tanquam simpliciter proximior in gradu ei, cui succedatur. Hoc idem dicendum multo magis est in linea collateralis, de filio fratris maioris natu prædefuncti, comparatione patruus superflitis. Cum enim quondam soli fratres superflites admittentur ad succedendum fratri, tanquam proximiores ei in gradu, non verò consobrinis ex fratre defuncto, eò quod vno gradu essent remotiores, de iure authenticorum, ex quadam humanitate & æquitate, concessum fuit, vt ipsi soli, & non nepotes vlli ex fratre defuncto, etiam pater eorum esset etiam defunctus, admittentur ad hereditatem, idque non aequaliter cum patruis, & per capita, sed per stirpem, quasi representando, & sustinendo personam patris ad accipiendam præcisè portionem, quam ipsorum patris, si superflites esset, erat accepturus, inter ipsos equaliter diuidenda. Vnde nunquam fuit intentum iuris, præponere illos, aut quemquam illorum, patruis, proximioribus simpliciter ei in gradu, cui esset succedendum, & à cuius successione erant antea omnino exclusi, vt si aliquis indiuiduum ex bonis defuncti erat præcipui deuotum ad vnum duxerat proximiorum in gradu, & natu maiorem, in eo præferretur consobrinus ex fratre maiori natu defuncto, patruo, simpliciter proximiori in gradu, sed è contrario, is patruus, tanquam proximior simpliciter præferretur consobrinis illi, vt similiter liquet inuenti iura authenticorum, quæ eam representationem, minus amplam, quam in linea descendenti, introduxerunt. Multo verò minus est dicendum, defunctis omnibus patruis, fratribus eius, cui esset succedendum, consobrinam natu minorem, filiam fratris maioris, præponendam esse consobrinæ maiori natu, fratris, aut sororis, minoris defunctæ. Ratio autem est, quoniam, iuxta veriorè sententiam, que in iure videtur esse expressa, in consobrinis solum habet locum representatio ad succedendum patruo, quando est illis succedendum cum alijs patruis, aut amitis: fecus autem quando, defunctis ceteris patruis, & amicis, ipsi soli succedunt patruo, vt disputa. 626. dictum est, copiosiusq, disputa. 164. est ostensum: quare, cum in re proposta succedatur patruo Henrico Regi; defunctis prius ceteris omnibus fratribus, & sororibus illius; consequens profectò est, vt, esto admitteremus regnū esse hereditatem, consobrinam natu maior, qualis est noster Rex Philippus, præponendus sit consobrinæ Dnæ Catharinæ, natu minorum quia est masculus, & masculus in eodè gradu præferatur sceminæ, et seniori, præferent in successione regni, tum è quia est maior natu.

Prædicta confirmantur ex eo, quod mortuo Rege Apulie, cum nepos illius Rex Vngarie, & Carolo Marcello primogenito prædefuncto, regnum si-

bi debet contenderet: è contra verò Robertus filius secundò genitus eiusdem Regis Apulie sibi debet, tanquam proximior in gradu patri vltimo possessori, affirmaret, Bonifacius Roberto regnum adiudicauit. Bart. in auth. post fratres. C. de legit. hered. cam rationem reddidit, quod regnū illud esset feudatium Ecclesiæ, ac proinde deriuaretur ex concessione dominica. Merito autem ratio illius reprehenditur ab Emmanuele Acofta vbi supra, nu. 50. & Aluaro Valaf. q. 56. citata, & à plerisque alijs. Cui enim in feudo locus sit representationi, vt disputa. 626. ostensum est, vtique, regnum illud esse feudatium, non impedire, sed adiutare debebat, vt deueniret potius ad nepotem, patris prædefuncti personam representantem, quam ad patruum. Legitima profectò ratio, cur patruo, & non nepoti, stando in iure communi, merito fuerit adiudicatus, est. Quoniam cum regnum, & alia dignitates, Ducatus, Marchionatus, Comitatus & similes, indiuidua ad vnum tantum deuoluuntur: & representatio de iure communi nõ facit patruum deterioris conditionis, quam nepotem, vtdictum, ostensumque est, vtique, quamvis regnū Ducatum, Marchionatum, aut Comitatum esse feudum adiutare debebat, vt nepos ex primogenito, representando patrem, de illo participaret cum patruo; deferri tamen debere, propter dignitatem annexam, vni tantum, excludit omnino nepotem: idq, esto admitteremus, regnum iure hereditario deferri, quòd tamen est falsum, siue tale regnum sit feudum, siue non, vt disputa. 626. ostensum est. Quando enim feudum est Ducatus, Marchionatus, aut Comitatus, quamuis aliquis nepos cū patruo, & consobrinus ex fratre, similiter cum patruo, admitti debebat ad successione in illo, quia tamen defertur indiuiduum ad vnum tantum, præferatur proximior simpliciter in gradu, nihil impediens, quòd in feudis, etiam ex pacto & prouidentia, locus sit representationi, vt disputa. 629. dictum est.

His accedit, in his regnis (in quibus Castellæ ius non viget, quod ad regnum vocat linæ primogenitorum, eamq, omnino ceteris præferret, etiam si de iure ea masculus, solaq, sceminæ exiit, vt disputa. 626. explanatum est) eos, qui propter representationem arbitrantur nepotem ex primogenito præferendū esse patruo, difficile admodum admittit, neptè præponendam esse patruo, multoq, id negant: & Acofta, qui vbi supra. nu. 63. multum propendit, in regno potius, quam in maioratibus ex bonis patrimonialibus, esse præferendam, agrè id defendere, falsoque inniti fundamentum, quòd disputa. 626. copiosè à nobis fuit impugnatū. Quòd si nepos in linea descendenti non sit præferenda patruo, esto admitteretur regnum iure hereditario deferri, locumque esse in eo representationi: eò quod, si ea nepos esset filia primogenita vltimi possessoris, excluderetur à suo fratre minori natu, multoq, maiori cū ratione, qm est nepos ex primogenito, excludi debeat ab eodem patruo, vtique in linea transfertali, multo magis excludi debet consobrina, ex fratre seniori prædefuncto, à patruo, esto admitteremus regnū esse hereditatem, iureq, hereditario deferri, & in eo esse locum representationi. Et eadem, imò maiori ratione (quod cesset representatio in solis consobrinis, defunctis omnibus fratribus & sororibus eius, cui esset succedendum) idem est dicendum de consobrina ex fratre maiori, comparatione consobrinis ex iuniori fratre, aut ex sorore, maxime quando consobrinus maior est ætate, quam ex consobrina, quòd ea consobrina præferenda non sit tali consobrinæ.

Dices. Quid ergo tandem dicendum censet in successione in corona regni Lusitanæ? Affirmabis, sublatam omnino representationem, etià virtute, vniuersam proximiorum in gradu vltimo possessori, qui

qui superstes fuerit tempore mortis illius, non solum in linea collateralis, sed etiam in linea descendenti, succedere illi in regno, hoc duntaxat obferuato, quod ex ijs, qui fuerint in eodem proximo gradu, tempore mortis illius, superstes fuerint alii quos ex filiis ex se genitis, præferendum eum fuisse Sebastiani principi, filio primogeniti antea defuncti: Quod si ita fit dicendum in regni successione, quis quæro Regum filiam suam nuptui tradat primogenito eius Regis, qui alios filios habuerit: cum facile euenire possit, ut primo genitus ex illa, regno priuaretur, mortuo patre ante auum, regni possessore: His accedit (referente Acoffa ubi sup. nume. 66. ex Jacobo à Saà in tractatu de primogenitura) Ioannem primum Lusitanie Regem, mentali que legis auctorem, testamento suo pronunciaffe, regnum ad nepotem suum Dominum Alfonso ex Eduardo primogenito pertinere, in euentu, quod Eduardus ante ipsum Ioannem primum è vita discederet, excluso patre Domino Petro, filio secundo genito ex eodem Ioanne primo: addidisseque, ut in æternum in regni successione idem modus seruaretur, ut scilicet nepos, ex primogenito defuncto, succederet in regno, excluso patre. Quamuis autem Gama decis. 174. num. 14. relata ex aliorum asserione hac historia, ad probandum in maioribus de bonis coronæ regni, nepotem patris esse præferendum, primò dicat: negatur talia verba inserta fuisse in eo testamento: continuo tamen subiungit: quod si ille talia verba protulisset, soli Regi id conuenire diceremus ex Baldo &c. Et ad quoddam aliud aduocatorum argumentum pro eadem sententia, Alfonso videlicet quintum, quando matrimonium cõtraxit cura Eleonora que à Lusitanis excellente senhora, à Castellana verò la Beltranea, vulgo nuncupata est, declarasse, si Ioannes, eius primogenitus ex priori vxore, ante ipsum obires, nepotem ex illo succedere debere in regno, non verò filium huius secundæ vxoris: ad hoc, inquam, argumentum respõdet Gama, iam dictum esse, diuersum esse in Rege, qui spectaliter potuit hanc declarationem facere. Accedit præterea referente Acoffa ibidem, nume. 55. eam opinionem, ut nepos, ex filio primogenito antea defuncto, præferatur patre, multum inualuisse in regnis Gallie, & Anglie, vt eam crescentem semper, ac inualescerent, seruari potius debeamus, Baldo auctore.

Sane, attento iure communi, quod extra hereditatem, representationem non admittit, ac proinde in regno eam non admittit, eo quod in illo, non iure hereditario, sed sanguinis ex pacto & providentia succedatur, vt disp. 629. luce clarius ostensum est: itemque attento, quod neque in hereditate ius commune eam admittit ad præferendum nepotem, aut consobrinum patris, atque adeò, vt id, quod in diuisum ad vnum tantum, vltimo possessori proximorem, est deuenturum, vt sunt Regnum, Ducatus, & his similia, esto esset hereditas, deueniat potius ad nepotem, aut consobrinum, quã ad patrum, proximorem simpliciter in gradu vltimo possessoris: sed solum ius commune eam admittit in hereditate diuida, vt de illa patricipet nepos, aut consobrinus, cum patre, non omnino æqualiter, sed patris per capita, nepotes verò, aut consobrini, solum per stirpem, modo supra explicato, attento præterea, de iure Lusitano, nullam aliam representationem, quãque de iure communi est sancita, comperiri statuant: imò verò in maioribus regni coronæ aperte esse expressum, nullam esse representationem, sed patrum nepoti & consobrino, præferri: itemque attento, idem colligi ex ordinationibus Lusitanis

A circa maioratus de bonis patrimonialibus, attento etiam hoc, & precedente vbi circa maioratus de bonis regie coronæ, & de bonis patrimonialibus, in eo regno recepto, communi doctorum sententia comprobata, vt hæc omnia duabus dispositionibus præcedentibus ostensa sunt: cum tamen in vnoquoque regno maioratus ceteri instar regni soleant institui, eoque modo in eis succedatur, quo in regno quando institutor aliud non expressit, nisi lege publica diuersa sancita non sunt de regno, & de alijs maioratibus: denique attento, tempore Lusitanam, postquam regnum esse cepit, tanquam reipublicam à Castellana omnino distinctam se gessisse, suas peculiarias leges ac iura statuendo, in eisque potius communi iuri, quam Castellano, se conformando, & vbi ius, aut consuetudo Lusitana non esset, ad solum commune ius recurrerent: hæc inquam, his omnibus attentis, si morte Ioannis III. aut quocunque alio tempore, id euenisset, ad inextinguibilem penè quæstio oritur, num nepos patris in regni successione esset præferendus, an è contra, patris nepoti, (maximè cum ostensum aperte fit, caput, vnde Acoffa & Aluar. Valaf. tentantur, nepotem patris esse præferendum, quia videlicet regnum est hereditas, nullius omnino esse momenti) vt mirandum non esset, quàm plurimos sententiam in patris fauorem esse facturos, nihil omnino impediendo, quòd Ioannes primus, & Alfonso quintus, contrarium in suis testamentis pronunciauerunt. Neque enim ad Reges spectat de regni successione dispositiones: sed ad reipublicam totam in principio creationis regni, aut postea, dubio aliquo orto, id attingit. Quod si ex iure absque dubio constat, ad quem regnum attineat, vti que testamentum Regis, imò & reipublica, non possunt ab eo auferre regnum, pronuncians, ad alium spectare, aut id de nouo statuendo, vt hæc omnia latus disp. 627. explanata, ostensa sunt.

Ex hoc verò alio capite, quod Acoffa ubi sup. numero vltimo tangit, videtur in linea descendenti, non solum nepos, sed & nepis, & in defectu, nepotis, & nepis, pronepos, & pronepitis, præferri in successione regni Lusitani, patris filio secundo genito vltimo possessoris regni. Et quamuis res non careat difficultate aliqua, propter ea, quæ proximè dicta sunt, simpliciter tamen credo id esse verum: nec dubito, in euentu proposito Sebastianum, aut quencunque alium, obtenturum fuisse regnum excluso patre. Cum enim Lusitanum regnum in hunc modum ex Castellano regno sit deriuatum, quòd ob suppetias allatas, & res bene gestas aduersus Mauros, quondam Rex Castellæ extero cuidam tradidisset filiam vxorem, eamque Lusitanie partem, que ex Mauris erat recuperata, in dotem cum illa sub titulo Comitatus, ei dedisset, sua industria postea Lusitaniam, pugnando aduersus Mauros, oppidaque multa de potestate eorum eripiendo, multum auxerunt Comitatum illum, donec Alfonso Henricus, Comes antea Lusitanie, Rex à suis est acclamatus.

E Quia itaque tunc, nullis de nouo latis legibus circa id regnum, & circa successione in illo, Rex fuit acclamatus, vti que creatus videtur quoad successione deinceps in eo nouo regno, instar vltimi præcipui regni à quo, modo explicato, nouum regnum deriuatum fuit: aut (quod idem est) iuxta consuetudinem regnorum Hispaniarum à tempore Pelagij, quam leg. 2. tit. 1. par. 2. exprimit: quo fit, vt de successione in regno Lusitanie, censendum sit, iuxta consuetudinem lege 2. citata expressam, qua nepotem ex primogenito præferat patris, & neptem in defectu nepotis, & pronepotem, aut pronepitem, in defectu nepotis, & neptis præferat patris magno, vt disp. 626. copiosè explanatum est. Si maius dic (& in idè

recidit) Regnū illud perseuerasse quoad successione, & quoad alia, quæ expresse mutata non sunt, quale erat antea, dum erat Comitatus Castellæ: in Comitatus autem, & in reliquis maioratibus, instar Castellani, & Legionis regni, succedebatur tunc, vt disp. 626. & alia hæc in præcedentibus dicti, ostensum est. Ad hoc verò attendentes Ioannes primus, & Alfonso quintus, quod supra relatum est, merito in suis testamentis pronunciant, ad tollendam difficultatem, quæ, vel ex iure solo communi, vel ex lege mentali, vel ex consuetudine, & iure circa maioratus de bonis patrimonialibus eiusdem regni, oriri facile poterant circa successione in ipsamet regni corona. Hoc idem postulabat bonum & pax regi, & vt primogeniti, in eo regno successores, tempore competentes vxores ducere possent dignitati futuri Regis. Et hæc consuetudo est, que iure optimo plus inoleuit in Gallia, Anglia, & in alijs regnis, vt supra relatum est.

8 Interrogabis. Quid de linea collateralis circa successione in eadem corona regni Lusitani censeri esse dicendum? Respondeo. Nullam in ea omnino admittendam esse representationem: sed proximorem consanguineum in gradu vltimo illius possessoris, succedere in eo, præferendo maiorem natu eiusdem gradus, minoris, vel masculum femina: quate, cum Regi Henrico vltimo Lusitani regni possessori, soli fuerint proximiores in gradu, Rex Philippus & Domina Catharina, Rexque Philippus maior fuerit natu, ac masculus; Domina verò Catharina minor natu, ac femina erit, proculdubio Rex Philippus in eo regno successit, iureque optimo illud obtinuit. De Domino verò Antonio non est eum locumque illegitimè fuerit natu, & minor fuerit ætate, quam Rex Philippus. Quod in linea collateralis nulla omnino fit admittenda representatio ad succedendum in eo regno, constat. Quoniam neque de iure communi, neque de iure Lusitano, locum habet, vt ostensum est. Neque in successione in vicino regno Castellæ, neque in maioratibus eius regni ante legem Tauri statutis, locum habet, vt constat ex l. 1. tit. 1. par. 2. & copiosè, clariusque luce disp. 627. ostensum est: nullum verò aliud caput supererat, vnde cum colore aliquo dici poterat, representationem in linea collateralis esse admittendam, quoad successione in corona regni Lusitani, quam si in vicino regno Castellæ, aut in antiquis eius regni maioratibus, locum haberet ea representatio, vt paratapho præcedente dictum est. Quod si quis cum Molina contendat, representationem in linea collateralis, quæ lege 40. Tauri sancita est quoad maioratus Castellæ, locum habere in successione coronæ Castellæ, & in maioratibus antiquis eius regni, eaque ratione admittendam esse in successione in corona regni Lusitani, is in primis attendat, dectione illius legis, nunquam admittam esse in Lusitania, sed contrarium lege fuisse statutum, consuetudineque esse tempore seruatum. Deinde attendat, nos disp. 627. luce clarius ostendisse, eam Molina opinionem falsam esse. Postremo aduertat, si representatio ea lege introducta, locum in successione in corona Lusitana haberet, tunc morte Sebastiani Regis, regnum illud non pertinuisse ad Henricum (qui tamen sine vlla controuersia illud obtinuit, sed attinuisse ad Ducem Parmensem, qui hodie viuunt, tanquam ad nepotem Eduardi ex filia primogeniti: si enim Eduardus tempore mortis Sebastiani superstes esset, vti que regnum obtineret, excluso Henrico, tanquam fratre minore, & exclusa Imperatrice, tanquam femina: iuxta eam verò legem Tauri, representatio locum habet in linea tota collateralis, seque extendit, etiam ad nepotes, & pronepotes descendentes ex ea linea, vt disp. 627. comprobatum est. Item, si ea representatio

atio in successione coronæ regni Lusitani locum haberet, regnum illud per mortem Henrici non pertinere ad Dominam Catharinam, filiam natu minoris Eduardi, sed ad Ducem Parmensem, nepotem Eduardi, ex filia maiori natu: quandoquidem ex lege Tauri representatio se extendit, non solum ad filios fratrum, sed etiam ad nepotes, vt ex eadem lege, & ex dictis disp. 627. satis liquet. Quo fit, vt Domina Catharina semper à successione in eo regno excludatur.

DISPV. 633.

Examen quorundam dubiorum in maiorem eorum lucem, quæ hactenus de successione in regno, & in alijs maioratibus dicta sunt.

S V M M A R I V M.

- In successione in corona regni Castellæ & Lusitanie, patris vltimi possessoris excludit consobrinum & consobrinam eiusdem vltimi possessoris.
- In maioratibus huius Castellæ regni, siue sint de bonis coronæ regni, siue de bonis patrimonialibus, consobrinus vltimi possessoris, & filius ex illo, & in defectu filii, & consobrinus, & consobrina, & soboles illius, excludunt patrum eiusdem vltimi possessoris.
- In maioratibus Lusitanis de bonis patrimonialibus, patris vltimi possessoris, excludit consobrinus eiusdem vltimi possessoris. In maioratibus verò de bonis coronæ regni, locum non habet quæstio, quia non succedunt collaterales vltimo possessori.
- In bonis emphyteuticis, hoc est, quoad dominium vtile iure emphyteutico possessis, esto deriuata à fin à coronæ regni, & esto, regni coronæ dominium habeat directum, locum non habet lex mentalis Lusitanæ, sed perinde in eis succedunt, atque in alijs bonis emphyteuticis.
- In emphyteuticis Lusitanis, siue deriuata sint à coronæ regni, siue non, si ad vnum indiuise deuenire debeant, qualiter succedatur, & quis cui præferatur.

I N complementum eorum, quæ à disp. 626. dicta sunt, nonnulla super sunt dubia examinanda. Primum est. Si vltimus regni, aut alterius maioratus, possessor sit liberis, descendentibusque, & sine fratribus, discedat, habens consobrinum ex fratre prædefuncto, & patrum, vter eorum in regno, aut in alio maioratu, succedat, consobrinusne vltimi possessoris, an patris eiusdem vltimi possessoris, qui patris erit magnus comparationis consobrini vltimi possessoris? Acoffa in questione de patre & nepote par. 3. nu. 33. & 34. hoc dubium excitat, agens de successione in regno. Respondetque, quamuis vterque sit in tertio gradu comparationis vltimi possessoris, & patris vltimi possessoris ætate excedat consobrinum, in successione tamen in regno, consobrinum præponendum esse patre. Dicitur, quoniam in regno, eo quod in illo iure hereditario succedatur, locus est representationi in linea collateralis, comparatione ascendenti, ita scilicet, vt consobrinus vltimi possessoris, representet patrem suum defunctum, vti que eius representationis, ascendat ad secundum gradum: quare, quia in ascendenti, comparatione descendenti, non est locus representationis, vt etiam ille patris representet filium suum, fratrem vltimi possessoris, consequens est, vt consobrinus ille excludat patrum vltimi